

BUDOWNICZY (9) ai

o jasne.

m sg N budowniczy (5). ◊ I budowniczym (2). ◊ f sg G budowniczej (1). ◊ n sg A budowniczej (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Należący, odnoszący się do budowy a. budownictwa; architectonicus, aedilitius, fabrilis Cn (2) : Przetósł zą mocą iego zniszczęgośz/ bez naczynia/ bez máteryey/ bez pomocy y roboty budowniczey ítánł ten świat/ dziwne dzieło y páłac wśzytkiego co íełt/ niebo y ziemiá. SkarŻyw 258.

Wyrażenie: »naczynie budownicze« = narzędzia budowlane: A gdy fię wiele żydow ná to cudo zefzło: z ítąpił ogień z niebá/ y wśzytko naczynie budownicze popłował. SkarŻyw 277.

*a. W funkcji rzeczownika: Twórca, rzemieślnik, robotnik budowlany; cieśla; architekt; aedilis, sartorum tectorum curator Cn (7) : Wedle łáki Bożey ktora mi íełt daná/ íáko mądry budowniczy [architectus] záłożyłem grunt BibRadz 1.Cor 3/10; CzechRozm 235v, **8; WujNT 1.Cor 3/10.*

W przen (3) : A przeto Czyścá łam Pan Bog íełt budowniczym. WysKaz 34, 34.

Szereg: »rzemieślnik i budowniczy«: Abowiem oczekawał [Abraham] miáłtá onego fundámenty máiącego: ktorego rzemieślnik y budowniczy íełt Bog [cuius artifex et conditor Deus.] WujNT Hebr 11/10.

Synonimy cf BUDOWNIK.

Cf BUDOWACZ, BUDOWNIK, BUDUJĄCY

BZ